

ਨਵਰਾਤਰੀ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ

9 ਦੈਵੀ ਰਾਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਮਾਂ ਦੁਰਗਾ- ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਦੇਵੀ, ਮਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਦੌਲਤ ਦੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਮਾਂ ਸਰਸਵਤੀ- ਗਿਆਨ ਦੀ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ. 08 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦਸਵਾਂ ਦਿਨ ਵਿਜੈ ਦਸ਼ਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵਿਜੇ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਦਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਸ) ਮਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ, ਜਾਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਦਾ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਜਿੱਤ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ. ਸਾਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਉੱਤੇ ਜੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ. ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗੇ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ 10 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.

ਇਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਠੰਗ ਨਾਲ ਮਨਾਉਣਾ ਅਤੇ ਮਾਂ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਨਮ, ਬੁ ਠਾਪਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ. ਦੁਰਗਾ ਸ਼ਬਦ ਦੁਰਗ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜੇਲ੍ਹ ਘਰ. ਇਸ ਲਈ ਦੁਰਗਾ ਨਾਮ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਕ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ ਮਾਂ ਲਈ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਪਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲ ਸਕੇ.

ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਵਾਰਡਨ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੈਰੋਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਲਈ ਸੇਧ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ. ਇਹ ਕੇਵਲ ਮਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਕੇਵਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਧਾਰਾਣੀ ਦੀ ਦਇਆ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਮੇਰੀ ਹਰ ਹਿੰਦੂ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਅਪੀਲ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਧਰਮ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠ ਕੇ ਕੁਝ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਪ੍ਰਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਜੋ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਨੀਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ. ਸਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਈਏ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਆਮ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਰਦੇ ਸਨ.

ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਰਦ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਕੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ ਇਸ ਅਨਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਤੁਹਾਡਾ ਸਦੀਵੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਪੰਡਿਤ ਜੀ *ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਹਿਤਾ ਪਾਠ 44 *ਸ੍ਰਿਸਟੀ-ਸਥਿਤੀ-ਪੁਲਿਆ-ਸਾਧਨਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਏਕਾ ਛਾਇਆਵਾ ਯਸ੍ਯਾ ਭੁਵਨਾਨੀ ਬਿਭਾਰਤੀ ਦੁਰਗਾ ਇਚਨੂਰੂਪਮ ਆਪ ਯਸ੍ਯ ਸੀ ਕੈਸਟੇਟ ਸਾ ਗੋਵਿੰਦਮ ਆਦਿ-ਪੁਰੁਸ਼ਮ ਤਮ ਆਹਮ ਭਜਨਮਿ ਹੈ "ਤਮ ਆਹਮ ਭਜਨਮਿ ਤਮ ਆਹਮ ਭਜਨਮਿ" ਜਿਸਦੀ ਮਾਇਆ ਭਜਨਮ ਹੈ। ਸੀਟ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ, ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਏਜੰਸੀ ਹੈ. ਮੈਂ ਮਹਾਤਮਾ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਰਗਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ. " (ਸ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ

ਸੰਹਿਤਾ/ਭਕਤਿਵੇਦਾਂਤ ਵੇਦਾਬੇਸ)* ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਗ੍ਰੰਥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਵੈਸ਼ਨਵ ਵਿਦਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀਲ ਭਕਤਿਸਿਧਾਂਤ ਸਰਸਵਤੀ

ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਦਾਰਥਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਆਤਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਰੱਖਿਅਕ ਦੁਰਗਾ ਹੈ। ਦੁਰਗਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸਦੀਵੀ principleਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ theਰਜਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥਕ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪਛਾਣ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਭੌਤਿਕ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਨਮ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁਰਗਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੈਤਾਨ (ਸ਼ਨੀਦੇਵ) ਦੇ ਸਮਾਨ ਜੋ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਮੋੜਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵੈਦਿਕ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਦੁਰਗਾ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪਾਰਵਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਦਾਰਥਕ ਰਚਨਾ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿੱਚ ਦੁਰਗਾ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵ ਦੇਵਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਵੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਭਗਤ ਵੀ ਹੈ।

ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਕਾਰਨ ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਬਗਾਵਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਵੰਦਤਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ। ਅਧਿਆਤਮਿਕ energyਰਜਾ, ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਰਸਤਾ ਅਪਣਾਉਣਾ, ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਣਾ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ। ਦੁਰਗਾ ਗੋਵਿੰਦਾ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਰੱਬ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਗੋਵਿੰਦਾ ਪੂਰਨ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਭਾਲਣ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਦੁਰਗਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਫੈਲਾਏ ਗਏ ਭਰਮ ਦਾ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕ ਦੇਵੇਗੀ। ਦੁਰਗਾ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦਸ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਦਾਸਾ ਮਹਾਵਿਦਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ ਭਿਆਨਕ ਦੇਵੀ ਕਾਲੀ। ਉਸਦੀ ਦਿੱਖ ਦੇ ਉਲਟ, ਕਾਲੀ ਨੂੰ ਕਾਲੀ ਮਾਂ- ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਨਾਰੀ energyਰਜਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀਆਂ ਦੇਵੀ ਹਨ ਤਾਰਾ, ਲਲਿਤਲ-ਤ੍ਰਿਪੁਰਸੁੰਦਰੀ, ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰੀ, ਭੈਰਵੀ, ਧੂਮਾਵਤੀ, ਬਗਲਮੁਖੀ, ਮਾਤੰਗੀ, ਕਮਲਾ ਅਤੇ ਚਿਨਮਸਤਾ, ਉਹ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਤਾ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਜੀਬ ਰੂਪ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਸੱਚ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀਮਦ-ਭਾਗਵਤਮ ਗ੍ਰੰਥ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗੋਦਾ ਦੇ ਇੱਕ ਭਗਤ ਨੂੰ ਜਾਦਾ ਭਰਤ ਨਾਮ ਨਾਲ ਭਦਰਾ ਕਾਲੀ ਨਾਮ ਦੇ ਕਾਲੀ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਨੇ ਅਗਵਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਲੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਈ ਭਗਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਨਾ ਸਮਝਦਿਆਂ ਕਿ ਕਾਲੀ ਵੀ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦਾ ਭਗਤ ਸੀ।

ਕਾਲੀ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਠੱਗ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਲੀ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਕਤਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰੱਖਿਅਕ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੁਰਗਾ ਸਵੈ-ਬੋਧ ਦੇ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਵੀ ਕਰੇਗੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ theਰਜਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਦੀ ਮਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਕਤਿਸਿਧਾਂਤ ਸਰਸਵਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਉਪਰੋਕਤ ਆਇਤ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹਨ: *‘‘ਦੁਰਗਾ, ਜਿਸਦੀ ਉਪਾਸਨਾ

ਇਸ ਸੰਸਾਰਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਦੁਰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦੁਰਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੰਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਖੇਤਰ ਦਾ ਬਾਹਰੀ covering ਂਕਣ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਦੀਵੀ ਦਾਸੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਤਿਅੰਤ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦੁਰਗਾ, ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਉਸਦੀ ਨੈਕਰਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। *** ਰਾਸ ਗਰਬਾ* 9 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ, ਭਜਨ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰਾਸ ਗਰਬਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮੰਦਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਵਾਇਤੀ ਗਰਬਾ ਨਾਚ ਉਸਦੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਬਾਹਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੀਵ-ਜੰਤੂਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭਰਮ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਣਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਹਿਣਾ ਪਏਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਜਨਮ, ਬੁ ageਾਪਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਇਸ ਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਚਾਹਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਕ ਹੈ।

ਉਹ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਫਤ ਰਸਤਾ ਜਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਪੈਰੋਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹ ਜੀਵਨ ਜੀਵਾਂ ਜੋ ਹਰ ਜੀਵਤ ਹਸਤੀ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ, ਚੰਗਾ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ "ਚੰਗੇ ਮਨੁੱਖ" ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹਸਤੀ ਬਣ ਸਕੀਏ। ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਂ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਨੇਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਜਾਪਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਰਵਉੱਚ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜੁੜਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗੀ। ਨਵਰਾਤਰੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ - ਤੀਜਾ ਦਿਨ, ਨਵਰਾਤਰੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਘਰ ਦੇ ਪੂਜਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਬਿਸਤਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ, ਕਮਤ ਵਧਣੀ ਲਗਭਗ 3 - 5 ਇੰਚ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪੈਂਦੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਮਾਂ ਤੋਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਜਾਂ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਦਿਨ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਰਜਾ ਦੀ ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹਨ। ਹਰ ਦਿਨ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਦਿੱਖ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ, ਜੋ ਕਿ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਵਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਹਿਲੂ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਨਵਰਾਤਰੀ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ, ਦੇਵੀ ਕਾਲੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ womanਰਤ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਚਾਹਵਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਸੇਧ ਦੇਵੇ। ਮਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਐਂਟੀ-ਬਾਇਓਟਿਕ ਦਵਾਈ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਟੀਕੇ ਲਗਾ ਕੇ ਬੈਕਟੀਰੀਆ ਅਤੇ ਕੀਟਾਣੂਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਿਆਲੂ ਪਰ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਹੈ। ਨਵਰਤੀ ਦਾ 4 - 6 ਵਾਂ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੀ ਦੇਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਮਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੰਜਵਾਂ ਦਿਨ ਲਲਿਤਾ ਪੰਚਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਕਲਮਾਂ ਅਤੇ ਸਾਹਿਤ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੀ ਦੇਵੀ ਸਰਸਵਤੀ ਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੀਵਾ ਜਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੁਆਰਾ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹਉਮੈ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲਾਲਸਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਸ਼ੂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਲੀਪਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖਲਾਅ ਅਧਿਆਤਮਕ ਧਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਰੀ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ, ਅਧਿਆਤਮਕ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੇਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਨਵਰਾਤਰੀ ਦਾ ਚੌਥਾ, ਪੰਜਵਾਂ ਅਤੇ ਛੇਵਾਂ ਦਿਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ - ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੇਵੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਬੁਰੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੱਚੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 9 ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ

ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ 17 ਅਕਤੂਬਰ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਵਿਜਯਾਦਸ਼ਮੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।

ਉਪਾਸਕ ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਨੌਂ ਰੂਪ ਹਨ - ਸ਼ੈਲਾਪੁਤਰੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਣੀ, ਚੰਦਰਘੰਟਾ, ਕੁਸ਼ਮਾਂਡਾ, ਸਕੰਦਮਾਤਾ, ਕਾਤਯਾਨੀ, ਕਾਲਰਾਤਰੀ, ਮਹਾਰੀਰੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀਦਾਤਰੀ।

ਨੌਂ ਦਿਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਦਿਨ ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਨੌਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਦਿਨ 1 - ਲਾਲ

ਇਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਪਦਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਰਵਤੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਸ਼ੈਲਾਪੁਤਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸ਼ੈਲਾਪੁਤਰੀ ਨੂੰ ਮਹਾਕਾਲੀ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਦਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਤਾਕਤ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦਿਨ 2 - ਨੀਲਾ

ਦਿਵਿਤੀਆ ਤੇ, ਪਾਰਵਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਵਤਾਰ, ਦੇਵੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਣੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨੰਗੇ ਪੈਰ ਤੁਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਪਮਾਲਾ ਅਤੇ ਕਮੰਡਲ ਫੜਨਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਾਰਵਤੀ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰ ਮਜ਼ਬੂਤ .ਰਜਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦਿਨ 3 - ਪੀਲੀ

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਚੰਦਰਘੰਟਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਾਮ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਾਰਵਤੀ ਨੇ ਅਰਧਚੰਦਰ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਿਆ. ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵੀ ਹੈ. ਪੀਲਾ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਦਾ ਰੰਗ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੰਗ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੁਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ.

ਦਿਨ 4 - ਹਰੀ

ਚਤੁਰਥੀ ਦੇਵੀ ਕੁਸ਼ਮੰਦਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ. ਦੇਵੀ ਕੁਸ਼ਮੰਦਾ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬਨਸਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਦਿਨ ਦਾ ਰੰਗ ਹਰਾ ਹੈ. ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਠ ਬਾਹਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਟਾਈਗਰ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੈ.

ਦਿਨ 5 - ਗ੍ਰੇ

ਸਕੰਦਮਾਤਾ, ਪੰਚਮੀ 'ਤੇ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ, ਸਕੰਦ (ਜਾਂ ਕਾਰਤੀਕੇਯ) ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ. ਗ੍ਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਇੱਕ ਮਾਂ ਦੀ ਬਦਲਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ. ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਚਾਰ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ.

ਦਿਨ 6 - ਸੰਤਰੇ

ਇਸ ਦਿਨ ਕਾਤਯਾਨਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਕਾਤਯਾਨਾ ਦੁਰਗਾ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿੰਮਤ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸੰਤਰੀ ਰੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ. ਯੋਧਾ ਦੇਵੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹਿੰਸਕ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਇਸ ਅਵਤਾਰ ਵਿੱਚ, ਕਾਤਿਆਨਾਯ ਇੱਕ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਹੱਥ ਹਨ.

ਦਿਨ 7 - ਚਿੱਟਾ

ਸੱਤਵਾਂ ਦਿਨ ਜਾਂ ਸਪਤਮੀ ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਬਤੀ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਸੁੰਭਾ ਅਤੇ ਨਿਸੁੰਭ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੋਰੀ ਚਮੜੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ. ਦਿਨ ਦਾ ਰੰਗ ਚਿੱਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਸਪਤਮੀ 'ਤੇ, ਦੇਵੀ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਚਮੜੀ ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ.

ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਏਗੀ.

ਦਿਨ 8 - ਗੁਲਾਬੀ

ਮਹਾਰੋਰੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਦਿਨ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਰੰਗ ਗੁਲਾਬੀ ਹੈ ਜੋ ਆਸ਼ਾਵਾਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦਿਨ 9 - ਹਲਕਾ ਨੀਲਾ

ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ, ਨਵਮੀ, ਲੋਕ ਸਿਧੀਧਤਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਮਲ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ, ਸਿੱਧੀਧਤਰੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਸਦੇ ਚਾਰ ਹੱਥ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਦਾ ਹਲਕਾ ਨੀਲਾ ਰੰਗ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਵਾਮੀ Tejomayananda Navaratri ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਅਰਥ

Ratri ਜ਼ਰੀਏ"ਰਾਤ" ਅਤੇ *Nava* ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ "ਨੌਂ"। ਨਵਰਾਤਰੀ ("ਨੌਂ ਰਾਤਾਂ") ਤੇ, ਦੇਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੂਜਾਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਦੁਰਗਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੇਵੀ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਤਿੰਨ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਿਉਹਾਰ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਲੀਆਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਰਸਵਤੀ ਦੇਵੀ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ। ਅਗਲੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਵਿਜੇਦਸਮੀਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਜਯਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਜਿੱਤ", ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਜੋ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ: ਦੁਰਗਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ।

ਦੁਰਗਾ

ਨੇਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੈੜੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇਵੀਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਦੁਰਗਾ। ਦੁਰਗਾ ਹੈ *durgati harini* "ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਸਾਡੀ ਬਦੀ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ"। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ *MahishasuraMardini*, ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ *Mahishaasura* (ਭੂਤ) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ *mahisha* "ਮੱਝ"। ਕੀ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੱਝ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਮੱਝ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤਮੋਗੁਨਾ, ਆਲਸ, ਹਨੇਰਾ, ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਜੜਤਾ ਦਾ ਗੁਣ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਵੀ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸੋਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ energyਰਜਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੱਝ ਜੋ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਰੋਵਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਚ, *Puraanic* ਕਹਾਣੀ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀਦੀ ਹੱਤਿਆ *Mahisha* ਭੂਤਮਾਨੇ, ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਹੈ, ਹੁੰਦਾ *tamoguna* ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਚ, ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀ ਹਵਾਨਾ (ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ) ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਕਤੀ ਸਾਡੇ ਵਹਿਸ਼ੀ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ।

ਲਕਸ਼ਮੀ

ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਤਿਆਰ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਦਿਮਾਗ ਸੁੱਧ, ਇਕਾਗਰ ਅਤੇ ਇਕਲੋਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦੇਵੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਪੈਸੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ - ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਡਾਲਰ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ! ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਮੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੀੜ ਮਿਲੇਗੀ। ਹਰ ਕੋਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਪੂਜਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ ਪੂਜਾ) ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੌਤਿਕ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਅਸਲ ਦੌਲਤ ਕੀ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪਦਾਰਥਕ ਦੌਲਤ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਸਵੈ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਜਾਂ ਸੰਜਮ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਪਿਆਰ, ਦਿਆਲਤਾ, ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ, ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਪਦਾਰਥਕ ਦੌਲਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸਲ ਧਨ ਰੂਹਾਨੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦੌਲਤ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਮਨ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਨੇਕ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਦਾਰਥਕ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਚੰਗੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੈਸਾ ਖੁਦ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਪਨਿਸ਼ਦਵਿੱਚ, ਰਿਸ਼ੀ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਲਈ ਹੀ ਕਦੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਦੋ ਮੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੈਤੀਆ ਉਪਨਿਸ਼ਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨੇਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ: "ਨੇਕ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੌਲਤ ਲਿਆਵੇ"। ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਹੀ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਸਾਡੀ ਸੱਚੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿ ਸੰਕਰਾਚਾਰੀਆ ਨੇ ਖੁਦ, ਵਿਵੇਕਾਚੁਦਮਨੀ ਵਿੱਚ, ਸਤ ਸੰਪਤੀ, ਜਾਂ ਧਨ ਦੇ ਛੇ ਰੂਪਾਂ (ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੰਜਮ, ਸਵੈ-ਵਾਪਸੀ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਇਕੋ-ਨੁਕਾਤੀ ਭਾਵਨਾ) ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਜਾਏ। ਇਹ ਗੁਣ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਟੀਚਾ ਦਿਮਾਗ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਹੈ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਿੱਤ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਤਬਦੀਲੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਈਏ। ਇਹ ਜਿੱਤ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਤਿਆਰੀਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਪੂਜਾ ਦਾ।

ਸਰਸਵਤੀ

ਮਨ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਮਝ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਵੀ ਸਰਸਵਤੀ ਹੈ

ਜੋ ਸਵੈ ਦੇ ਇਸ ਉੱਚਤਮ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿਵਿੱਚ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਹਨ ਵੇਦਾਂ - ਧੁਨੀ ਵਿਗਿਆਨ ਖਗੋਲ ਵਿਗਿਆਨ, ਤੀਰਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਆਰਕੀਟੈਕਚਰ, ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਖੁਦ ਭਗਵਦ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: "ਆਤਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੈ"; ਅਤੇ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਇਹ ਮੇਰੀ ਵਿਭੂਤੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ।" ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਰਬੋਤਮ ਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵੀਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸਰਸਵਤੀ।

ਨਵਰਾਤਰੀ

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਨਵਰਾਤਰੀ ਤੇ, ਦੇਵੀ ਦੁਰਗਾ ਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੁੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਕਦਰਾਂ ਕੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਸਵੈ ਦਾ ਉੱਚਤਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਜੇਦਸਮੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸੱਚੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ!

Navaratri ਵੇਲੇ, *Rasa* ਦੇਨਾਚ (ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਚ) ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਤੇ ਗੁਆਲਣਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨ ਸੁੱਧ, ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ? ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਸ ਨਾਚ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਬੋਧ ਦਾ ਨਾਚ ਹੈ। ਪਰ, ਅੱਜਕੱਲ੍ਹ, ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਤੇ ਗੋਪੀਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਦੁਆਲੇ ਨੱਚਦੀਆਂ ਰਸ ਦੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਰਸਮ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਕਸਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਚਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂ ਨਵਰਾਤਰੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਇਕ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, "ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਗੁਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੋ ਹੋ। ਇਹ ਹੁਣ ਜਾਗਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉੱਠੋ!"

ਇੱਕ ਪੂਜਾ ਲਈ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, "ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਖਤਮ ਹੋਏਗਾ?" ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਦੇ। ਜੇ ਪਾਰਟੀ ਰਾਤ 10.00 ਵਜੇ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ "ਕੀ! ਪਾਰਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ?!" ਇਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਹੈ? " ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਪੂਜਾ ਲਈ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ!

ਰਸਮ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ

ਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੌਧਿਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਦਰਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੱਚ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸ਼ਨੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਡਾਂਸ ਜਾਂ ਤਿਉਹਾਰ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, "ਇਹ ਡਾਂਸ ਕੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪੂਜਾ? ਅਰਥ ਹੈ ਨਵਰਾਤਰੀ ਦਾ ਕੀ? " ਇਸ ਲਈ ਕੰਕਰੀਟਾਈਜ਼ਡ ਰਸਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੰਕਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਬਗਾਵਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, "ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਇਹ ਬੱਚੇ ਭਿਆਨਕ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ ਸੀ!"

ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾ ਲੈਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ? ਬੌਧਿਕ ਜੜਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਜੜਤਾ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਰੀਰਕ ਜੜਤਾ ਇੰਨੀ ਮਾੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਮੂਰਖਤਾ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬੌਧਿਕ ਜੜਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਕਿਸਮ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ, ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਦੇ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਹਵਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭੋਜਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਸੋਚੇ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ! ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਿਰਫ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਮਹਿਸ਼ਾ (ਆਲਸੀ ਮੱਝ) ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਮਹਿਸ਼ਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀ ਇਸ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਾ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਵਰਾਤਰੀ ਤਿਉਹਾਰ: ਮਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਨਕਾਰਾਤਮਕਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ; ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਗੁਣ ਪੈਦਾ ਕਰੋ; ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ

ਪਾਰ ਕਰੋ. ਇਹ ਅਸਲ ਜਿੱਤ ਹੈ - ਅਨੰਦ ਦਾ ਨਾਚ - ਰਸਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ (ਸ਼ੁੱਕਰ ਰਾਤ) ਤੇ ਵੀ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ.